

บทนำ

ผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งอยู่ท่ามกลางดงต้นสนซึ่งขึ้นอย่างไร้ระเบียบ
เนื่องจากบริเวณนี้เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ ทางจึงไม่ดีนัก ทั้งยังงูเด็กมาด้วย
ทำให้ไปได้ไม่เร็วตั้งใจหวัง ทว่าหล่อนไม่อาจปล่อยมือเล็กๆ นี้ ไม่งั้นหล่อน
คงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตซึ่งไม่อาจเรียกว่ามนุษย์

หญิงสาวบีบมือเด็กแน่นขึ้น

สักพักทั้งคู่จึงหลุดพ้นเขตป่าออกมายังที่โล่ง บริเวณนั้นเต็มไปด้วยดอก
มิชิบะโซ* สีขาวโพลนจนแทบทำให้รู้สึกแสบตา

หล่อนมองเห็นกระท่อมหลังเล็กอยู่ตรงหน้า

ถ้าไปให้ถึงที่นั่นล่ะก็... หญิงสาวคิด ทว่าทันใดนั้นเด็กที่จูงมือพลัน
ล้มคะมำ

"เจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

หล่อนช่วยดึงอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น

เด็กน้อยเงยหน้าซึ่งเปรอะเปื้อนฝุ่นแล้วพยักหน้าตอบด้วยสีหน้านิ่งเฉย
แต่หญิงสาวพบว่าที่หัวเข่าเล็กๆ มีเลือดไหล

* ชื่อภาษาอังกฤษคือ Asian skunk cabbage (กะหล่ำสก็งค์)

๐ นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

ผลลึกลับกว่าที่คิด ขาเจ็บแบบนี้คงหนีไม่พ้น

"พวกมันอยู่นั้น!"

เสียงซึ่งดังกระทบโสตประสาทจุดให้หญิงสาวสะดุ้งเฮือก หล่อนหันไปทางต้นเสียงและเห็นว่ามีคนวิ่งออกมาจากป่า ไมล์ลี สีหน้าท่าทางนั้นดูไม่เหมาะกับคำบรรยายว่า 'คน' แม้แต่น้อย...เพราะดูราวกับปีศาจก็ไม่ปาน

หากต้องลากเด็กที่ขาเจ็บไปด้วย ทั้งคู่คงถูกไล่ตามทันในไม่ช้า

หญิงสาวตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วและไร้ความลังเล

"วิ่งไปถึงตรงนั้นไหวไหม"

หล่อนชี้กระตอมซึ่งอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย

ผู้ฟังพยักหน้าตอบ

"ดีมากเด็กดี ลูกต้องอยู่ต่อ ต้องมีชีวิตต่อไปนะ"

หญิงสาวกอดลูกแน่นเพื่อสัมผัสความอบอุ่นสุดท้ายก่อนดินแผ่นดินหลังเล็กนั้นอย่างแรง

เด็กน้อยวิ่งลากขาตัดผ่านกลางทุ่งดอกไม้ซิบะโซจากไป ฝ่ายหญิงสาวหันหลังให้ เลื่อนสายตาไปทางป่าราวกับบอกลา

ผู้ไล่ล่าประชิดเข้ามาใกล้แล้ว

หยาดน้ำใสเอ่อทันในดวงตาของหญิงสาว ไม่ใช่เพราะกลัว หล่อนโศกเศร้าที่จะไม่มีวันได้พบลูกผู้เป็นเหมือนดวงใจอีกแล้วต่างหาก

"ลูกต้องมีชีวิตต่อไปนะ"

หญิงสาวกล่าวประโยคนั้นอีกครั้งแม้จะรู้ว่าเสียงของตนไม่อาจส่งถึงหูของลูกก็ตาม

บทที่ 1
แทนยูธ

10 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

โทโมยะถือว่าตัวเตี้ยเมื่อเทียบกับนักเรียนประถมหกทั่วไป ทำให้ มาซาโตะต้องก้มหน้าเล็กน้อยเมื่อสนทนา

"อะ...อืม"

ผู้มาใหม่แหงนหน้ามองต้นสนเช่นกัน

ตอนรู้ว่าต้องไปเดินทางไกลที่คินาสะ โทโมยะเป็นคนแรกที่บ่นออกมา ว่า 'เซ็งซะมัด' แต่ดูท่าเขาจะสนุกกับกิจกรรมครั้งนี้ไม่น้อย

"สนต้นนี้สูงเป็นบ้าเลยเนอะ" โทโมยะพูด

"อะ...อืม"

"นายพูดเป็นแค่คำเดียวหรือไง"

"หือ? อะ...อืม"

"แปลกคน"

โทโมยะอืม ทำให้ดวงตาที่เล็กอยู่แล้วเรียวยิ่งขึ้น

เด็กชายเป็นคนแรกที่ชวนมาซาโตะคุยวันที่เขาย้ายโรงเรียนมาอยู่ที่นี่ ตอนแรกมาซาโตะคิดว่าอีกฝ่ายจะถามซักใช้ไปประวัติประเภท 'ทำไมถึง ย้ายมาเรียนที่นี่' หรือ 'เคยอยู่ที่ไหนมาก่อน' แต่โทโมยะไม่ถามเรื่อง พวกนั้นสักคำ กลับถามเรื่องธรรมดาทั่วไปอย่าง 'ชอบดูการ์ตูนเรื่องอะไร' และ 'ชอบฟุตบอลหรือเบสบอลมากกว่ากัน'

มาซาโตะเพิ่งเสียบิดาไปจากเหตุการณ์เมื่อครึ่งปีก่อน ส่วนมารดา ตอนนี้ก็มีครอบครัวใหม่แล้ว เด็กชายจึงย้ายมาอาศัยอยู่บ้านของลุงที่จังหวัด นากาโนะ ก่อนย้ายโรงเรียนเขาค่อนข้างกังวลว่าจะตอบคำถามเรื่องสภาพ ครอบครัวอันซับซ้อนนี้ยังไง แต่เอาเข้าจริงเขากลับไม่ถูกถามเลยจนถึง กับงงจนทำอะไรไม่ถูก ขณะเดียวกันเขาดีใจเพราะรู้สึกเหมือนที่นี่ให้การ ต้อนรับ

"มานี่สิ มาซาโตะ"

เมื่อเลื่อนสายตามองก็พบว่าโทโมยะขึ้นไปยืนกร่างอยู่บนหินยักษ์ ตรงโคนต้นสนแล้ว

"เอ่อ... แต่..."

"วิเศษมากเลย มาเถอะ!"

"อะ...ฮีม"

"นี่ เขาเรียกรวมตัวแล้วนะ"

ขณะที่มาซาโตะเตรียมจะป็นขึ้นไปบนหิน เสียงเรียกของยูมิโกะ เพื่อนร่วมชั้นก็ดังขึ้น

เธอเป็นเด็กหญิงผู้มีความสามารถและเฉลียวฉลาด สีนํ้าท่าทาง ที่ดูไม่ค่อยทันคนพาให้มาซาโตะนึกถึงอาจารย์ฝึกสอนซึ่งคอยให้กำลังใจเขา เมื่อตอนคดีของบิดา

อาจารย์ซึ่งเป็นห่วงที่ส่งจดหมายมาถามด้วยความห่วงใยทุกสัปดาห์ว่า เขาเป็นยังไงบ้าง...

"ไปกันเถอะ เร็วเข้า" ยูมิโกะเร่ง

มาซาโตะมองและพบว่าอาจารย์ผู้รับผิดชอบกับบรรดานักเรียนยืน อยู่หน้ากระท่อมซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่ทั้งสามอยู่เล็กน้อย

"ไม่เห็นต้องรีบเลย"

โทโมยะตอบจากบนหิน

"ป็นชั้นที่สูงอีกแล้ว อันตรายจะตาย"

"ฉันทรงตัวเก่ง ไม่เหมือนเธอหรอก"

"ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นสักหน่อย"

เด็กหญิงทำแก้มโป้งแบบงอนๆ

มาซาโตะขำบทสนทนาของเพื่อนทั้งสองจึงเฟลอหัวเราะเบาๆ ตอนนั้นเองยูมิโกะหันมาสบตาด้วย

"มาซาโตะก็เอากับเขาด้วย"

"อะ...ขอโทษ"

มาซาโตะรีบหุบยิ้มแล้วเลื่อนสายตามองทางอื่น

"ถ้าเจ็บใจที่โดนว่าก็ป็นชั้นมาสิ"

โทโมยะเปลี่ยนไปยืนขาเดียวพร้อมกางแขนออกเป็นแนวราบเพื่อทรงตัว

"ไปกันเถอะ อย่ามัวสนคนแบบนี้เลย"

12 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

เด็กหญิงคว้ามือมาซาโตะ สัมผัสเย็นๆ ทำให้เขาใจเต้น

"อะ...อืม"

เด็กชายออกตัวก้าวเดิน ปล่อยให้อีกฝ่ายจูงมือไป

"เฮ้ย มาซาโตะ! นายกล้าหักหลังฉัน разве!"

มาซาโตะหันหลังไปมองเพื่อนที่กำลังตะโกน วินาทีนั้นร่างของ
โทโมยะเอียงและตกจากหิน

"โทโมยะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

หลังจากมองหน้ากับยูมิโกะ มาซาโตะก็รีบวิ่งไปหาเพื่อนที่นอนแน่นิ่ง

"ตื่นได้แล้วற்று"

เด็กหญิงทรุดนั่งกับพื้นด้วยใบหน้าซีดเผือด พร้อมกันนั้นโทโมยะ
ผุดลุกขึ้น

"โห้ย!"

โทโมยะดูกั่นบ่อยๆ พลังลุกขึ้นยืน ดูท่าไม่เป็นอะไรมาก คิดแล้ว
มาซาโตะก็ทำสีหน้าอ่อนคลาย...แต่ก็เพียงแวบเดียวเท่านั้น

เฮือก!

เด็กชายเสียวสันหลังวาบ เป็นความรู้สึกน่าขนลุกราวกับมีใครบางคน
จับจ้องไม่วางตา

มาซาโตะเหลียวมองรอบด้านอย่างร้อนรน ทว่าสิ่งที่เข้าสู่ขอบเขต
สายตามีเพียงทุ่งดอกมิชิบะโซชิชาวโปแลนด์และเหล่าภูเขาสสูงที่ตั้งตระหง่าน
อยู่เลยไปเท่านั้น

กระนั้นภาพเบื้องหน้ากลับไม่ทำให้เด็กชายสบายใจ

สัมผัสของบางสิ่งซึ่งราวกับห่อรัดพันกายยังไม่เลือนหายไป หัวใจ
เต้นรัว

เขากลืนน้ำลายลงคอ ทันใดนั้นมือหนึ่งวางตบลงบนไหล่

"เหวอ!"

มาซาโตะสะดุ้งจนตัวโยน

"เป็นอะไรของนาย"

โทโมยะทำหน้าที่ตกใจ
"เอ่อ... เปลา ไม่มีอะไร"
มาซาโตะสายศีรษะ
เราคงคิดไปเอง... เด็กชายพร่ำบอกตัวเองเช่นนั้นก่อนเลื่อนสายตาไป
ยังต้นสน
มีคนยืนอยู่ข้างหินตรงโคนต้น ไม่ใช่ เรียกว่าเงาที่มีรูปร่างเหมือน
มนุษย์จะถูกตอกว่า เด็กชายรู้ทันที่ว่ามันไม่ใช่สิ่งมีชีวิตบนโลกนี้ ไม่มีเหตุผล
ใดๆ รองรับความคิด สัญชาติญาณบอกเขา
เงาปริศนาค่อยๆ เคลื่อนใกล้เข้ามาหาซาโตะ ทำให้เขาถอยหนีด้วย
ความลับสนระคนหวาดกลัว
"เป็นอะไรหรือเปลามาซาโตะ"
ยูมิโกะยื่นหน้ามองเพื่อนอย่างเป็นห่วง
อย่า...
เขาร้องห้ามในใจแต่ก็สายไปเสียแล้ว ร่างของเด็กหญิงกระตุกเบาๆ
ครั้งหนึ่งก่อนล้มลงนอนแน่นิ่งบนดอกมิชิบะโชด้วยดวงตาเบิกโพลง
"เฮ้ย ยูมิโกะ... เป็นอะไรของเธอ"
โทโมยะเขย่าไหล่เพื่อนด้วยน้ำเสียงเหมือนจะปล่อยโฮอยู่รอมร่อ ทว่า
อีกฝ่ายไร้การตอบสนองราวกับกลายเป็นหุ่น
อะไรกัน นี่มันอะไรกัน
มาซาโตะยืนเหม่อด้วยความลับสน

-2-

โอซาวะ ฮารุกะก้าวผ่านช่องตรวจตัวของสถานีรถไฟโอโมเทะซันโด
จากนั้นเดินขึ้นบันไดยาวซึ่งเชื่อมต่อกับรถไฟใต้ดินชั้นสูงพื้นดิน
ห้องฟ้าใสสะอาดไร้เมฆแผ่ตัวอยู่เบื้องบน
"อากาศดีจัง"

14 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 7

หญิงสาวยกมือขึ้นบังแสงพร้อมหรีดตา

ต้นเคียวกิ* ซึ่งมีใบสีเขียวขึ้นเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบบนถนนใหญ่ที่ทอดตัวยาว ทั้งยังมีโอเพนคาเฟ่และร้านรวงที่มีตู้โชว์ขนาดใหญ่ตั้งเรียงรายคนจำนวนมากศาลเดินอยู่บนถนนเส้นนี้ แต่ทุกคนกลับดูสบายอารมณ์คล้ายบ่งบอกว่าขณะนี้อากาศดีเพียงใด

ฮารุกะหันมองไซโต ยาคุโมะที่ยืนข้างกาย

ชายหนุ่มสวมเสื้อเจ็ดก้นกางเกงยีน เกาติระชะซึ่งเต็มไปด้วยผมชี้ได้แต่จากการนอนดึกแกรกๆ ทั้งยังอ้าปากกว้างหวาวอย่างเหนื่อยหน่าย

เขาช่างเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน กลับกัน ฮารุกะเสียอีกที่ใช้เวลาในการแต่งตัวเกินหนึ่งชั่วโมง

เธอคิดว่าจุดสำคัญจะได้ออกไปเดินกับยาคุโมะจึงเครียดแล้วเครียดอีกกับชุดที่จะสวม ทั้งยังลองเปลี่ยนทรงผมและการแต่งหน้านิดหน่อยด้วยเพื่อวันนี้

แต่ถ้าพูดเรื่องนี้ให้ชายหนุ่มฟัง มีหวังโดนจิกกัดว่าใช้เวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์แน่นอน

"ว่าแต่จะไปไหนล่ะ"

ยาคุโมะขยับปากหยับๆ ถามอย่างง่วงงุนไร้ความกระตือรือร้นโดยสิ้นเชิง

"ปล่อยให้ฉันตัดสินใจทุกอย่างคนเดียวหมดเลยเหอะ"

"เธอไม่ใช่เธอที่บอกว่ามีร้านอร่อยๆ เลยถึงกับลากฉันออกมาไกลสุดขอบฟ้าอย่างโอโมเตะชันโดแบบนี้"

...ไกลสุดขอบฟ้าอย่างโอโมเตะชันโดเหอะ

แวบหนึ่งฮารุกะจะสวนกลับไปบ้างแต่ก็ห้ามใจไว้ เพราะเธอไม่เคยลืฟปากยาคุโมะได้สักครั้ง

แต่มาคิดดีๆ หญิงสาวก็รู้ว่ายาคุโมะกับย่านหรืออย่างโอโมเตะชันโดนั้นช่างไม่เข้ากันเลย เหมือนแมวลงไปว่ายน้ำเล่นในทะเล

จินตนาการนี้ทำให้ฮารุกะเผลอหัวเราะออกมา

* ชื่อภาษาอังกฤษคือ Japanese zelkova

"ทำอะไรของเธอ"

ยาคุโมะหรีต่าจ้องอย่างน่ากลัว

หญิงสาวถึงกับใจเต้นเมื่อเห็นดวงตาสีแดงข้างซ้ายของเขา ไม่ว่าจะมองกี่ครั้งสีแดงสดที่ดูลึกลับนี้ข้างสวยจนทำให้เธอรู้สึกราวกับจะถูกมันดูดกลืนเข้าไปภายใน

"ปะ...เปล่านี่..."

ฮารุกะรีบหุบยิ้ม

นอกจากนัยน์ตาซ้ายของยาคุโมะจะเป็นสีแดง มันยังมีความสามารถในการสะท้อนภาพวิญญานอีกด้วย

เมื่อก่อนชายหนุ่มเกลียดมันจึงสวมคอนแทกเลนส์สีดำปิดบังไว้เรื่อยมาจนกระทั่งหนึ่งเดือนก่อน...การสูญเสียอิซึนผู้เป็นหน้าชายทำให้ยาคุโมะเลิกปิดบังดวงตาสีแดงข้างซ้าย มันอาจเป็นการส่งวิญญานหน้าชายสู่สุดท้ายตามแบบของเขาก็เป็นไปได้

ความจริงฮารุกะเป็นห่วงเล็กน้อยว่าจะมีคนแสดงอาการกลัวหรือรังเกียจเมื่อเห็นนัยน์ตาซ้ายของเขา...และมันจะทำให้เขาปิดประตูหัวใจอีกครั้ง

แต่เธอก็รู้ว่าตัวเองคิดมากไป

จะบอกว่าไม่มีใครทำทากแล้วเลยก็คงโกหก แต่นั่นเป็นอาการของคนเพียงหยิบมือ คนส่วนมากไม่เก็บมาใส่ใจเลย

'แค่ตาของฉันเป็นสีแดงไม่ทำให้โลกเปลี่ยนไปหรอก'

ยาคุโมะพูดแบบนี้กับเธอ

ถึงชายหนุ่มต้องสูญเสียอิซึนที่มีความสำคัญอย่างที่สุดไป แต่เขาก็จะก้าวผ่านอุปสรรคบางอย่างมาได้แล้ว

"น่ากลัว"

ยาคุโมะปรายตามองฮารุกะ

"อะไร"

"เธอไง"

"ฉันเหรอ"

16 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

"เห็นยิ้มแปลไม่หยุดมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว อี้"
...ปากปึงจจริงจัง ตาคคนนี่
"ยิ้มแปลเธอ...ไม่คิดหรือไงว่าพูดแบบนี้มันเสียมารยาท"
"ถ้าคิดฉันไม่พูดให้เมื่อปากหกรอก"
"โ้ย้ย นายนี่นะ"
คนกำลังอารมณ์ดีฯ ดันทำซะเสียหมด เซ็งจริงๆ

-3-

"เดี่ยวสิครับ ผมคนเดียวไม่ไหวนะ"
โกะโต คาซุโทชิออกจากห้องหน่วยสืบสวนพิเศษคดีรอสระสางโดยมีเสียง
ตะโกนสั้นเครือของอิซึอิ ยูทาโรไล่หลัง
อิซึอิทำเสียงเหมือนจะร้องไห้ แต่ความจริงแล้วไม่ได้มีคดีใหญ่โตเกิดขึ้น
งานที่กองอยู่เป็นเพียงงานเอกสารที่ไม่ต้องการความรีบเร่ง
โกะโตขึ้นนั่งรถซีดานสีขาวในลานจอดรถแล้วเหยียบคันเร่ง
เขาส่งสายตาออกไปนอกหน้าต่างรถขณะรอสัญญาณไฟตรงแยก
พระอาทิตย์หลบกายลงเบื้องหลังเหล่าตึกสูงแล้ว ทว่าท้องฟ้ายังคง
สว่างไสว เมฆก้อนยาวถูกข้อมเป็นสีแดงอมม่วง
มาคิดดูแล้วเขาไม่เคยออกจากสถานีตำรวจเร็วขนาดนี้เลยตั้งแต่มา
เป็นตำรวจ คล้ายกับพยายามสร้างเหตุผลให้ไม่ต้องกลับบ้านด้วยการเอาตัวเอง
ไปเผชิญกับความยุ่งยากลำบากกายและใจ แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว
เขาอยากกลับบ้านให้เร็วที่สุดแม้สักหนึ่งนาทีหรือวินาทีเดียวก็ยินดี
...เรามีบ้านให้กลับ...
เขาถึงกับแอบตกใจที่ตัวเองยินดีกับเรื่องนี้
โกะโตขับรถผ่านถนนใหญ่หน้าสถานีรถไฟเข้าสู่ถนนที่เชื่อมต่อไป
ยังมหาวิทยาลัย เลี้ยวรถเมื่อถึงทางแยกที่สอง ขับขึ้นเนินชันซึ่งมีต้นโอ้*

* ต้นแปะก๊วย

เรียงรายก่อนลอดประตูวัดตรงสุดทางเข้าไปจอดภายใน

หลายเดือนก่อนเขาเคยมาเยือนที่นี่ในฐานะแขก ทว่าตอนนี้มันกลายเป็นบ้านของเขาแล้ว

หลังจากตัดสินใจรับนาโอะเป็นลูก โกะโตพยายามหาบ้านพักตำรวจที่อาศัยได้สามคนแต่ก็หาที่ที่เหมาะสม ไม่ได้สักที และขณะกำลังมืดแปดด้านอยู่นั้นพระอาจารย์ของอิซชินผู้มีนามว่าเอชินก็ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

เอชินอายุเกินแปดสิบปีแล้ว แต่กลับมีร่างกายใหญ่โตและแข็งแรง

หลังอิซชินจากไป เอชินผู้นี้เป็นผู้ดูแลจัดการงานศพหรืองานพิธีต่างๆ ให้กับทางวัด ทั้งยังเป็นผู้ช่วยจัดการให้ครอบครัวโกะโตได้อาศัยอยู่ในวัดซึ่งอิซชินเคยอยู่แห่งนี้แม้เพียงชั่วคราวก็ตาม

ปกติวัดและบริเวณที่อยู่อาศัยเป็นอาคารของทางศาสนา คนนอกอย่างโกะโตไม่มีสิทธิ์เข้ามาอยู่ แต่ความจริงนี้เป็นแผนของเอชิน เขาหวังสร้างบุญคุณกับโกะโตเพื่อบิบบิให้ยากุโมะรับช่วงต่อจากหน้าชาย เลยกลับกลายเป็นว่าชายหนุ่มยิ่งไม่โผล่หน้ามาที่วัดมากกว่าเดิม

ถึงจะทำให้ยากุโมะต้องเดือดร้อน แต่โกะโตก็ได้ที่พักอาศัยราคาถูกลงแบบถล่มทลาย ถึงจะแค่ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งก็ตาม

โกะโตเดินตัดผ่านสวนหินตรงกลางแล้วเปิดประตูบานเลื่อนของบ้าน "กลับมาเร็วจัง"

เสียงของอดีตโกะผู้เป็นภรรยาลอยมาจากครัว

โกะโตไม่ตอบรับ แต่ถอดรองเท้าตรงด้านหน้า เดินตัดห้องรับแขก โผล่หน้าเข้าไปที่ครัวแทน

"นาโอะละ"

เขาถามเรื่องนี้เป็นอย่างแรก

"อ่านหนังสืออยู่ในห้องนะ"

อดีตโกะสายหน้าอย่างเหนียวใจขณะตอบ

"เธอ"

"หนักกลับมาก่อนแบบนี้ไม่เป็นไรแน่เธอ"

18 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 7

ผู้เป็นภรรยาถามขณะที่ฝ่ายสามีเตรียมเดินไปที่ห้องซึ่งเด็กน้อยอยู่
"ยังงี้ก็ไม่มีงานให้ทำเท่าไรอยู่แล้ว"

"โดนตีบหัวส่งแบบเต็มทีเลยนะเนี่ย"

"ยุ่งน่า เออ จริงด้วย แล้วสองคนนั้นล่ะ"

โกะโตเปลี่ยนหัวข้อสนทนา สองคนที่ว่าหมายถึงยาคุโมะกับฮารุกะ
นั่นเอง

"จริงด้วย ยังไม่มาเลย ไม่มีเค้กก็เริ่มงานไม่ได้แท้ๆ เชียว"

"มัวแต่เด็ดกันเพลินซะละมั้ง"

"อาจจะไม่กลับมาทางนี้แล้วก็ได้"

"เป็นไปได้"

โกะโตยกไหล่ เห็นดั่งนั้นอัสตี้โกะก็หัวเราะ

ภรรยาของเขาหัวเราะมากขึ้นตั้งแต่นาโอะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ
ครอบครัว โกะโตคิดว่าไม่เลวเลย เขารู้สึกดีที่ได้คุยกับหล่อนแบบนี้

แต่บอกตามตรงว่าเขาไม่ชิน มันเงินจนบอกไม่ถูก

โกะโตรีบออกจากครัวรากับหนี พอดีกับที่นาโอะเดินเข้ามาในห้อง
รับแขก

เด็กน้อยสวมเอี๊ยมกางเกงและเสื้อสีชมพู ในมือถือหนังสือเล่มหนา
เหมือนพจนานุกรม ผมบ๊อบตัดตัวขึ้นลงเหมือนสปริง

"อา-อา-อู-อา"

นาโอะเงยหน้าพูดด้วยดวงตากกลมโตเป็นประกาย

หูของเด็กน้อยไม่ได้ยินเสียงใดๆ เธอจึงพูดไม่ได้ คนอื่นอาจไม่เข้าใจ
สิ่งที่เธอต้องการสื่อสาร แต่โกะโตเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

"อืม ฉันทกลับมาแล้ว"

โกะโตลูบศีรษะเด็กน้อย

ทันใดนั้นนาโอะยิ้มแฉ่งพร้อมโผล่เข้าสู่อ้อมอกของเขา

บางคนยอมสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างและทำแม้กระทั่งคร่าชีวิตผู้อื่น
เพื่อลูก ที่ผ่านมามาโกะโตไม่เคยเข้าใจความรู้สึกนี้เลย ทว่าตอนนี้ไม่ใช่แล้ว

เพราะเขาตัดสินใจว่าแลกได้ทุกอย่างเพื่อนาโอะ

ช่วงแรกที่รับเธอมาเป็นลูกนั้นหัวใจของโกะโตมีแต่ความกังวลว่าเด็กน้อยอายุเพียงเจ็ดขวบคนนี้จะยอมรับพวกตนเป็นพ่อแม่หรือไม่หลังจากเพิ่งสูญเสียอิซชินซึ่งเป็นพ่อบุญธรรมไป ที่สำคัญคือโกะโตไม่มั่นใจว่าจะเป็นพ่อคนแม่คนได้

เขาไม่รู้ว่าตอนนี้พวกตนทำหน้าที่พ่อแม่ได้สมบูรณ์หรือไม่ แต่รอยยิ้มของนาโอะก็ช่วยเยียวยาและมอบความมั่นใจให้

โกะโตนั่งขัดสมาธิลงหน้าโต๊ะเตี้ยแล้ววางนาโอะลงบนตัก ตอนนั้นประตูเลื่อนของห้องรับแขกเปิดออก

"ให้ตายเถอะ เชื้อเขาเลย"

ผู้ปรากฏตัวพร้อมเสียงบันคือฮารุกะนั่นเอง สองมือของหญิงสาวถือถุงกระดาษ ปากบ่นก็จริง ทว่าสีหน้ากลับดูมีความสุข

"พวกเราแะคิดไม่เหมือนกัน"

ยาคุโมะเดินเกาศีรษะตามเข้ามาด้วยสีหน้าวังเวงหาหวานอนเช่นเคย นาโอะลุกขึ้นวิ่งไปหาทั้งคู่ทันที

"มาช้าซะมัต! มัวแต่ไปเดินโตเต้ที่ไหนอยู่"

ชายหนุ่มเงยหน้าตอบสนองคำพูดของโกะโต

"ไม่นึกเลยว่าคุณโกะโตจะกล้าพูดคำนี้กับผม"

"หมายความว่ายังไง"

"ก็หมายความว่าผมไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ได้เรื่องไงล่ะครับ"

หลังเกิดเรื่องของอิซชินดูเหมือนชายหนุ่มจะปากตรงกับใจมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่ความปากดีของเขาไม่ได้ลดดีกรีลงเลยแม้แต่น้อย

"เดี๋ยวพ่อเบ็ดกะโหลกซะหรือ!"

"อย่ามัวแต่ทะเลาะกันเหมือนเด็กๆ ลี มาช่วยกันหน่อย"

อัสลีโกะโผล่หน้าออกมาสั่งการ ฮารุกะจึงรีบเข้าไปในครัว ส่วนนาโอะตามติดไปเหมือนลูกสุนัข

ยาคุโมะส่ายหน้าอย่างหน่ายใจก่อนทั้งตัวนั่งลงตรงข้ามโกะโต

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

"โอเคแหละ" โกะโตกระซิบถาม

"ไม่รู้สิ ผมไม่ใช่คนเลือก"

"แต่รู้ว่านายไม่ใช่คนเลือกก็สบายใจแล้ว"

"หมายความว่ายังไงครับ"

"ถ้าจะให้พูดตามแบบของนายก็คงต้องบอกว่า 'หมายความว่าตามที่พูดนั้นแหละ' "

ชายหนุ่มตีหน้าตาย แต่แก้มกระตุกเหมือนแมว

"พวกคุณก็มาช่วยฉันด้วยเร็วเข้า!"

เสียงของอิตาลีโกะดังกึกก้องแทรกบทสนทนา โกะโตมองหน้ายาคุโมะ ยิ้มเจื่อนแล้วมุ่งหน้าไปยังครัว

เมื่อจัดเตรียมของเสร็จเรียบร้อย มีอาหารอันสนุกสนานจึงเริ่มขึ้น ก่อนนาโอะจะมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว โกะโตมักกินข้าวกล่องของร้านสะดวกซื้อกับบิซซิทิเป็นประจำ ไม่เคยได้นั่งล้อมวงโต๊ะอาหารกับคนจำนวนมากขนาดนี้มาก่อน

ในที่สุดหลังจากดูเวลาและสถานการณ์แล้ว อิตาลีโกะกับฮารุกะก็แอบลุกออกไปเงียบๆ

ยาคุโมะหาวหอดอย่างไม่ยินดียินร้าย ส่วนเด็กน้อยที่นั่งอยู่ข้างเขา จวนเจียนหลับตา อาจเพราะความง่วงหลังกินอาหารเสร็จเข้าจุกใจ

"อย่าเพิ่งหลับนะ"

โกะโตจับไหล่เด็กน้อยเขย่าซ้ายขวา

ทันใดนั้นไฟในห้องดับวูบ นาโอะมองรอบด้านด้วยความงงงวยว่าเกิดอะไรขึ้น

แสงไฟอ่อนระเรื่อแผ่ขึ้นท่ามกลางความมืด อิตาลีโกะถือเค้กซึ่งปักเทียนไว้ด้านบนเดินเข้ามาในห้องรับแขกโดยมีฮารุกะตามหลังเข้ามา

"นาโอะ สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะ"

อิตาลีโกะกล่าวขณะวางเค้กลงบนโต๊ะเตี้ย

"นี่ของขวัญวันเกิดจ๊ะ แฮปปี้เบิร์ธเดย์นะ"

ฮารุกะส่งกล่องของขวัญติดโบสสีแดงให้เด็กน้อย
 "สุขสันต์วันเกิด"
 ยาคูโมะพุตงมีง่าเหมือนเสียงแมลงหวี่
 "สุขสันต์วันเกิดนะนาโอะ เอ้า เป่าเทียนสิ"
 โกะโตตอบไหล่นาโอะ
 ความเยียบปกคลุมโดยรอบขณะที่แสงเทียนอ่อนจางสายวูบไหว
 "นั่งอยู่ทำไมล่ะ"
 โกะโตพูดกับเด็กน้อยอีกครั้ง
 เธอสายหน้าแรงๆ เป็นการตอบ ไหล่เล็กๆ ลั่นระริก ในที่สุดน้ำตา
 หยดโตก็ไหลรินลงมาไม่หยุด
 "อือ..."
 นาโอะเริ่มร้องไห้เบาๆ รวากับร้องคราง
 เด็กน้อยคนนี้ต้องอดทนมามากจนคิดเป็นนิสัย แม้จะทำตัวสุดใส่ร้าย
 แต่แท้จริงแล้วเธอคงสังเกตและเกรงใจคนรอบข้างมาตลอด คิดดูแล้วนาโอะ
 ต้องสูญเสียแม่ไปตั้งแต่ลืมตาดูโลกได้ไม่นาน หลังจากนั้นก็ต้องเสียอิซชิน
 ซึ่งเป็นพ่อบุญธรรมที่เลี้ยงดูมาก่อนมาอยู่กับพวกโกะโต
 เป็นไปไม่ได้เลยที่นาโอะจะไม่รู้สึกอะไรต่อความเปลี่ยนแปลงอัน
 ใหญ่หลวงเหล่านี้ แต่เด็กน้อยก็กัดฟันอดทนมาตลอด
 ...ไม่ว่าใครจะพูดยังไง นาโอะคือลูกสาวของเรา...
 โกะโตคิดเช่นนั้นพลางกอดนาโอะแน่น
 นาโอะยกแขนกอดเขาตอบพร้อมส่งเสียงร้องไห้
 "ใช่แล้วจ๊ะ หนูเป็นลูกสาวของพวกเรานะ"
 น้ำเสียงของอิตาลีโกะเองก็เจื่อน้ำตา กระทั่งฮารุกะเองก็มีน้ำตาคลอ
 เต็มเป้า
 "จะยังงี้ก็เถอะ รีบเป่าเทียนดีกว่า เดี่ยวเค้กถูกเป็นไฟซะก่อน"
 ยาคูโมะทะลุกลางปล้องทำลายบรรยากาศซึ่งๆ จนราบคาบ แต่โกะโต
 ไม่พลาดที่จะมองเห็นว่าดวงตาของชายหนุ่มรื้นน้ำตา แม้เขาแสวงเป็นอนหน้า

22 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 7

ไปทางอื่นอย่างไม่สนใจไยดี

ให้ตายสิ หมอนี่ปากไม่ตรงกับใจเอาซะเลย

โกะโตคิดแต่ไม่พูดออกมา

นาโอะพยักหน้า หันไปหาเค้ก สูดหายใจลึกๆ ก่อนปล่อยออกมาดับไฟ
เทียน

เกิดความมืดชั่วขณะ เมื่อไฟสว่างขึ้นในห้องอีกครั้ง ใบหน้าของเด็กน้อย
เต็มไปด้วยรอยยิ้มสดใสราวกับตัดขาดจากบางอย่างได้แล้ว

เราจะปกป้องสิ่งที่อยู่ตรงหน้าไว้ มันคือความหมายที่เรามีชีวิตอยู่

โกะโตสาบานกับหัวใจของตัวเองเช่นนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)